

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

udenfor FN, nemlig i Europarådet. Europarådet blev dannet for at fremme nærmere samarbejde mellem Europas stater på så at sige alle andre områder end det militære. Ikke desto mindre har militære forsvarsproblemer tiltrukket sig mere og mere interesse her. På eet område har Europarådet dog nået et virkeligt resultat, idet en konvention til sikring af menneskerettighederne er blevet vedtaget ikke blot af forsamlingen, men også af udenrigsministerudvalget. Tilbage står nu, at medlemsstaterne tiltræder denne konvention, og jeg henstiller til regeringen, at man fremskynder arbejdet, og at Danmark ratificerer snarest, så vi bliver blandt de første og ikke de sidste, der gør det. At Danmark tiltræder denne konvention uden at tage de forbehold, som konventionen tillader, betragter jeg som en selvfølge.

Mit parti hilser såvel FNs konvention om folkedrab som Europarådets konvention om menneskerettighederne som indledningen til en udvikling, hvor internationale moralbegreber kan overvinde suverænitetsbegreber.

Viggo Stareke: Uden at ville overvurdere betydningen af denne konvention og dens eventuelle ratifikation vil jeg sige, at selve problemet er af så stor betydning for mange enkeltpersoner, for mange folkegrupper, at den begyndelse, som gøres her, må hilses med glæde. Op gennem menneskehedens historie er mange folkeslag og folkegrupper blevet udryddet og er forsvundet. Ser man rent darwinistisk på det, er det måske noget, der ligger i naturens lov, at dyreracer nå kæmpe, og at de bedst egnede skal overleve, men med den betragtning, som moderne mennesker anlægger, hæves problemet op i en medmenneskelig sfære, hvor det får en anden belysning. Man anerkender menneskerettighederne. Dette er ikke noget, som er så forfærdelig mange århundreder gammelt i menneskehedens historie.

Det er rigtigt, at den rent praktiske betydning af denne rigsdagsbeslutning sandsynligvis er lille, og det er rigtigt, som det fra britisk side er blevet hævdet, at dens gennemførelse overfor faktiske forbrydelser af denne art kun kan realiseres gennem sanktioner, hvor det drejer sig om nationer, der er sårbare for sanktioner, eller gennem krig, hvor det drejer sig om nationer, der ikke er sårbare for sanktioner. Men alligevel er det således, at vi, der tilhører et lille folk, som ingenlunde hører til dem,

hvis fortsatte liv kan anses for at være stærkt garanteret, vi har en stor interesse i at yde andre menneskegrupper den størst mulige retsbeskyttelse dels for deres skyld, men også i høj grad for vor egen skyld. De her omhandlede forbrydelser begås jo som regel af aggressive absolutistiske regeringer, ofte i en let omtåget tilstand, besat enten af religiøse eller racebiologiske vrangforestillinger. En international fordømmelse af folkedrab, tror jeg, vil i sig selv betyde en styrkelse for de mennesker, som er udsat for disse forbrydelser. Selvom mennesker har den styrke i sig, som følelsen af at have ret giver, betyder det en endnu større styrke at vide, at andre anerkender denne ret; derfra og til at få deres ret gennemført og få forhindret retskrænkelser er der endnu et stykke, men dette er en begyndelse, som med selve den logiske dynamik, der er i tanken, vil føre videre i de kommende tider.

Også vi beklager meget, at det ikke er lykkedes under artikel II at få folkedrab på politisk grundlag forbudt. Vi beklager, at det er blevet forhindret af Sovjetregeringen, og vi ville egentlig sætte pris på, om den højtærede justitsminister, hvis ministeren ligger inde med oplysninger derom, kunne redegøre lidt nøjere for grundene til, at Sovjetunionen har forhindret det.

Vedrørende bestemmelsen i artikel II om, at der ikke må tilføjes fysisk eller åndelig skade, vil jeg gerne sige, at det er meget vanskeligt af afgrænse og definere, hvad der skal forstås herved; det er vistnok rigtigt, at det kommer med, men den rent praktiske udformning vil det dog tage meget lang tid at nedfælde. Vi havde gerne set, at de såkaldte kulturelle folkedrab var blevet medtaget, da det drejer sig om en meget væsentlig side af menneskenes åndelige rettigheder, men som det siges, henvises dette til konventionen om menneskerettigheder.

Når der i bemærkningerne til artikel IV henvises til, at ifølge den danske grundlovs § 12 har det danske statsoverhoved ingen politisk ansvarlighed og derfor er undtaget fra bestemmelsen, er det jo en reservation, som ikke spiller stor praktisk rolle.

I artikel II d tales der om det såkaldte biologiske folkedrab, og i bemærkningerne til artikel V tales der om svangerskabsafbrydelse. Jeg vil henstille til den højtærede justitsminister at overveje, om man ikke skulle gennemføre en vis parallelitet i terminologien, for når man i selve rigsdagsbeslutningen taler om folkedrab og i bemærkningerne om svangerskabsafbrydelse,